

verliezen? — Hij kwam nu vaak; haar moeder ontving hem nog met denzelfden blik. Als Greet thuis was, ontstonden er lange gesprekken; zij had geen tijd ernaar te luisteren, haar werk vorderde langzaam, haar handen beefden te veel. Eens kwam hij naar haar toe, noemde haar zachtjes: Asschepoes; — sprak verder: Ze was de mooiste van de zusters, en ook de liefste, Ina. Ze boog haar hoofd, tranen vielen op haar handen. O God, dat ze hem niet meer vertrouwen kon, al zijn woorden niet meer, en het kijken van zijn oogen. En plotseling dacht ze aan Frans, die bij hen in huis woonde, een arme jongen eerst, die studeerde van het karig-toebedeelde geld van een oom. Ze mocht hem niet, hij was lomp en onverschillig, dwong toch hun huishouding tot een strenge regelmaat, was de man in huis, die eischte. En nu had hij plotseling geërfd van zijn rijken, schrielen oom, zou weggaan, naar Engeland, voor zijn studie. Hij was nog dezelfde gebleven, hard en stug; ook Jacques kon hem niet uitstaan. Hij en Jacques zagen elkaar niet dikwijls, hadden nooit elkaars hand gedrukt. Maar eenmaal was ze een avond alleen met Frans in huis geweest. Hij kwam een kopje thee bij haar halen, had plotseling gevraagd: Komt Jacques niet? en toen ze haar hoofd schudde, te wanhopig en beklemd eensklaps om een woord te uiten: Wanneer maak je het af?

Toen voelde ze zich verraden, al haar angst blootgelegd voor vreemde oogen. Even nog hervond ze haar trots.

— Ik begrijp niet wat je bedoelt, zei ze zwak.

Hij antwoordde: O nee? dan niet, — draaide zich op zijn hakken om. Ze had hem terug willen hebben, hem bij zijn schouders pakken en heen en weer schudden. — Zeg zoiets niet, laat niemand het hooren. — Maar hij was achteloos weggegaan, roerend in zijn thee. En langzamerhand was ze gaan begrijpen, hoe de menschen oordeelden over haar verlovings met Jacques. — Wanneer maakte ze het af? Het was of Greet heimelijk lachend er naar hunkerde. En meer dan het oordeel van de menschen, ging ze nu zien: de werkelijkheid. Daar stond, buiten haar, Jacques; hij kwam veel bij hen, ze wist niet meer waarom. Vroeger kwam hij, doordat ze aan hem gedacht had en hem allerlei zeggen moest. Nu had hij een eigen wil, dien ze niet doorgronden kon. Het kwam haar voor, dat alle menschen buiten haar bereik stonden, ze tastte naar hen, voelde hen niet. En het verste weg was Greet. Het maakte zoo moe en wanhopig, dat ze met niemand kon praten, dat die groote wereld maar om haar heen daverde. En al dat licht sloeg haar, en het strakke blauw van den hemel. Ze wist niet meer wat ze met zichzelf moest doen, er was niets waaraan ze zich vastklampen kon. Als ze hier maar kon blijven zitten, bewegenloos, en het gevoel hebben dat ze aldoor verder weg ging van haar huis en de bekende dingen. Ze wist wel dat Frans gekeerd had, en ze zag de grauwe geveltoppen weer voorbij schuiven, maar de wegglijdende